

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoE/202/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112211889
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4112211889.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s. r. o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti povinným: 1. N. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XXX a 2. L. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom I. C. XXX, B., o vymoženie 11.442,56 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 25. mája 2012 č. k. 11Er/426/2012-33, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Povinným nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého so sídlom Exekútorského úradu Záhradnícka 60, Bratislava, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 27. 03. 2012, doručenú súdu dňa 05. 04. 2012. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len Exekučný poriadok), § 35, § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len Zákon o rozhodcovskom konaní), § 25 ods. 1, 2 zákona 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len Zákon o spotrebiteľských úveroch), § 3 ods. 2, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 4 písm. r), 5, § 54 ods. 1 prvej vety zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len Občiansky zákonník). Súd skúmal, či žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul sú v súlade so zákonom a zistil, že uvedené podania nie sú v súlade so zákonom, pretože vychádzajú z exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, ktorý zaväzuje povinného na plnenie, ktoré je v rozpore so zákonom a dobrými mravmi, teda na plnenia právom nedovolené, čo znamená, že exekučný titul má vady z materiálnej stránky. Ďalej súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že právny predchodca oprávneného s povinnými uzavrel dňa 22. 03. 2004 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru pre fyzické osoby č. 04-0000037982. Súd dospel k záveru, že v tomto prípade ide o spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý sa preto musí použiť spotrebiteľské právo. Súd bral do úvahy aj to, v akej forme je napísaná zmluva, ako aj obchodné podmienky, a to maličkými písmenkami s nahusteným textom, bez odsekov, znemožňujúce ich riadne prečítanie zo strany spotrebiteľa, vypracované nezrozumiteľne. Okrem toho súd zistil, že vo všeobecných obchodných podmienkach, v článku IV. Spoločné ustanovenia ods. 4.9 je obsiahnutá neprijateľná podmienka - rozhodcovská doložka. Rozhodcovská doložka v predmetnej veci nedáva zmluvným stranám na výber riešenie sporov cestou príslušného súdu. Veriteľ môže na základe takejto rozhodcovskej doložky vec predložiť na prejednanie rozhodcovskému súdu, ktorý si sám zvolil a vylúčiť tak súd, ktorý by inak bol príslušný. Na základe tejto rozhodcovskej doložky spotrebiteľ ešte pred vznikom akéhokoľvek

sporu stráca právo brániť sa voči nárokom dodávateľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Rozhodcovská doložka umožňujúca dodávateľovi výber rozhodcovského konania nenapĺňa záujem na ochrane spotrebiteľa. Rozhodcovskú doložkou si spotrebiteľ osobne nevyjednal a nemal na výber, vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mal len možnosť zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým úverovým podmienkam, a teda aj tomu, že prípadný spor sa bude riešiť v rozhodcovskom konaní. Takto formulovaná rozhodcovská doložka ako zmluvná podmienka v štandardne formulovanej zmluve alebo vo všeobecných obchodných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná, a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní je neprijateľnou podmienkou v zmysle ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka.

Spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Neprijateľná rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom. Akékoľvek plnenie priznané rozhodcom na základe rozhodcovskej doložky, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, je plnením, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Na základe vyššie uvedených skutočností mal súd za to, že boli splnené podmienky na zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie v zákonnej lehote oprávnený, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytýkal súdu nesprávne právne posúdenie veci. Mal za to, že súd v prejednávanej veci prekročil rámec svojej preskúvavej činnosti, ktorú mu zveril zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok). Právoplatný rozhodcovský rozsudok má tie isté vlastnosti ako právoplatný rozsudok všeobecného súdu SR, z čoho vyplýva, že je prekážkou pre opätovné prejednanie veci, je právne záväzný a po uplynutí lehoty na plnenie je vykonateľný. Ak sú splnené dôvody podľa § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní, exekučný súd je oprávnený a povinný konanie len zastaviť, a nie nevydať poverenie. Ďalej namietal, že exekučný súd nie je vecne príslušný konať vo veci ako súd vyššej inštancie. Ak by exekučný súd meritórne skúmal súlad plnenia, na ktoré zaväzuje rozhodcovský rozsudok, či je v súlade s hmotným právom, pôsobil by exekučný súd ako súd konajúci o opravnom prostriedku voči rozhodnutiu, ktoré je exekučným titulom. Vznikla by situácia, kedy by oprávnený aj povinný boli viazaní právoplatným rozhodnutím, bez možnosti vec znovu prejednať, bez možnosti oprávneného priznať právo nútene vymôcť. Takýto stav by bol v rozpore s ustálenou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva i Ústavného súdu SR, ktoré konštantne judikujú, že ústava, resp. dohovor chránia nie teoretické a iluzórne práva, ale práva konkrétne a účinné. Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30.10.2009 sp. zn. 33 Cdo 2675/2007, ako aj na rozhodnutie Súdneho dvora C-40/08, kde v bode 37 sa uvádza, že ak sa má zabezpečiť stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými po vyčerpaní dostupných opravných prostriedkov alebo po uplynutí lehôt stanovených na podanie týchto opravných prostriedkov. Podľa Súdneho dvora zásada procesnej autonómie nemôže vyžadovať, aby vnútroštátny súd kompenzoval nielen opomenutie procesného charakteru spotrebiteľa, ktorý nepozná svoje práva a tiež, aby exekučný súd úplne nahradil celkovú pasivitu spotrebiteľa v spore pred rozhodcami, ak sa spotrebiteľ nezúčastní na rozhodcovskom konaní a nepodá ani žalobu o neplatnosť rozhodcovského rozsudku. Za súčasného právneho stavu z európskeho práva nemožno vyvodzovať záver, podľa ktorého by exekučný súd mal povinnosť preskúmať exekučný titul a nahradiť tak pasivitu spotrebiteľa, ktorý síce vedel o svojich právach, no neuplatnil si ich. Komunitárne právo neukladá vnútroštátnemu exekučnému súdu žiadne iné priame povinnosti preskúmať vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, okrem prípadu, že by bola narušená zásada rovnocennosti. Oprávnený ďalej uviedol, že v období do 31. 12. 2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka, ako aj na zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená len v Obchodnom zákonníku a v Zákone o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ pred dňom 01. 01. 2008 bola uzavretá zmluva o úvere, nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred 01. 01. 2008 z tejto zmluvy posudzovať podľa § 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Ak je účastníkom spotrebiteľ, je potrebné aplikovať ustanovenie Zákona o spotrebných úveroch, práva a povinnosti, ktoré nie sú upravené v tomto zákone riešiť podľa Obchodného zákonníka a v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka podľa Občianskeho zákonníka. Oprávnený je toho názoru, že namietaným postupom a rozhodovaním súdu dochádza k neoprávnenému zásahu do jeho základného práva na súdnu ochranu a porušovaniu princípov právnej istoty, čím je oprávnenému znemožňované efektívne

uspokojenie jeho pohľadávky v exekučnom konaní, ktoré prebieha na podklade právom uznaného exekučného titulu a zároveň takýto postup môže založiť zodpovednosť štátu za škodu. Cieľom právnej úpravy § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka je umožniť spotrebiteľom sa rozhodnúť, kde uplatnia svoje práva. Ak by niektoré z ustanovení rozhodcovskej doložky zakladalo výlučne právomoc rozhodovať spor iba v rozhodcovskom konaní, navrhovaná úprava považuje takéto ustanovenie za neprijateľné, čo však nemá za dôsledok zrušenie platnosti celej rozhodcovskej doložky. Poukázal aj na to, že právny predchodca oprávneného predložením rozhodcovskej zmluvy plnil len svoju povinnosť, ktorá mu vyplývala z § 93b zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Záverom oprávnený poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 MCdo 11/2010 zo dňa 26. 09. 2011. Zároveň si uplatnil trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 171,48 eura s DPH.

Vyjadrenie k odvolaniu oprávneného nebolo podané.

Sudca súdu prvého stupňa predložil vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu, nakoľko odvolaniu oprávneného nemienil vyhovieť (§ 374 ods. 4 OSP).

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd podľa § 10 ods. 1 OSP vec prejednal podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je potrebné podľa § 219 OSP ako vecne správne potvrdiť.

V prejednávanej veci sa oprávnený svojím návrhom, spísaným pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým dňa 27. 03. 2012, domáhal vykonania exekúcie pre vymoženie sumy 11.442,56 eura s príslušenstvom. Exekučným titulom je Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie zo dňa 28. 06. 2011 sp. zn. II/2009-4352, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24. 11. 2011 a vykonateľnosť dňa 27. 11. 2011. Súdny exekútor dňa 05. 04. 2012 doručil súdu prvého stupňa žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s návrhom na vykonanie exekúcie, exekučným titulom, generálnym plnomocestvom, zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru pre fyzické osoby zo dňa 22. 03. 2004 a Všeobecnými obchodnými podmienkami E. K., Q.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne vec po právnej stránke posúdil a svoje rozhodnutie aj správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP (v znení účinnom od 15. 10. 2008) sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (účinného v čase začatia exekučného konania), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti považuje za potrebné uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2012 pod por. č. 46 zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora

na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t.j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti, a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne)bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t.j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. januára 2013 sp. zn. 4Co 31/2013).

Z vyššie uvedeného možno vyvodit' záver, že exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ak má pre to dostatok skutkových a právnych poznatkov, je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex offico) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, prislúcha mu právo vyvodit' všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná.

Nemožno preto prisvedčiť odvolateľovi v tom, že by súd prvého stupňa ako exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti zverenej Exekučným poriadkom, keďže v preskúmvanej veci bol plne opodstatnený a zákonom podložený postup súdu prvého stupňa, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovská doložka bola uzavretá platne. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k zrušeniu tohto rozhodnutia. Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky súd prvého stupňa len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce mu z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

K samotnému záveru súdu prvého stupňa v súvislosti s rozhodcovskou doložkou (jej prijateľnosťou, a teda platnosťou) treba uviesť, že rovnako ako súd prvého stupňa, aj odvolací súd posúdil rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy a s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka (účinného v čase uzatvorenia zmluvy) tým absolútne neplatnú zmluvnú podmienku obsiahnutú v spotrebiteľskej zmluve, nakoľko celkom zjavne spôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa. Podstatnou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto dojednanja je skutočnosť, že táto podmienka nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a celkom zjavne nemal spotrebiteľ reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní

vylúčiť. Formulácia rozhodcovskej doložky, obsiahnutá v čl. IV bode 4.9 všeobecných obchodných podmienok (účinných od 15. 02. 2004), neumožňuje klientovi možnosť neprijať rozhodcovskú doložku, nakoľko rozhodcovská doložka je vsunutá medzi ostatné podmienky, drobným ťažko čitateľným písmom, čo značne sťažuje oboznámenie sa so všeobecnými obchodnými podmienkami veriteľa, na ktoré zmluva odkazuje. Okrem toho zmluva je podpisovaná v čase nižšej bdelosti klienta, kedy sa klient najmä sústreďuje na získanie finančných prostriedkov a nepredpokladá, že by sa dostal s ich platením do omeškania. Odvolací súd dodáva, že aj keď v čase uzavretia zmluvy medzi neprijateľnými podmienkami v Občianskom zákonníku nebolo zahrnuté také ustanovenie, ktoré sa dotýka rozhodcovskej doložky, nakoľko uvedené ustanovenie bolo doplnené až zákonom č. 568/2007 Z. z. účinným od 1. januára 2008, bolo potrebné uzatvoriť rozhodcovskú doložku tak, aby bola v súlade s ustanovením § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Rozhodcovská doložka nespĺňa ani požiadavku písomnej formy, ktorá je klasifikovaná jej neplatnosťou, pretože nebola podpísaná účastníkmi zmluvného vzťahu. Povinný podpisom predmetnej zmluvy síce prehlásil, že sa oboznamuje so všeobecnými obchodnými podmienkami, avšak samotné znenie rozhodcovskej doložky, ktorá sa nachádza v čl. čl. IV bode 4.9 všeobecných obchodných podmienok nepodpisoval.

Podľa § 4 ods. 1, 2 a 3 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli. Nedodržanie písomnej formy rozhodcovskej zmluvy možno nahradiť vyhlásením zmluvných strán do zápisnice pred rozhodcom najneskôr do začatia konania o veci samej v rozhodcovskom konaní o podrobení sa právomoci rozhodcovského súdu. Obsahom zápisnice je rozhodcovská zmluva podľa § 3.

Odvolací súd v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR (3Cdo/146/2011, 6Cdo/143/2011) poukazuje, že na platnú existenciu rozhodcovskej doložky je potrebné splniť okrem iných aj podmienku písomnej formy. Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne výmenných listoch, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli. Úprava obsiahnutá v zákone č. 244/2002 Z. z. o úprave formy rozhodcovskej zmluvy je v § 4 striktná, bez možnosti extenzívneho výkladu, z čoho vyplýva, že formálna podmienka písomnej formy v danom prípade dodržaná nebola, nakoľko nedošlo k podpisu všeobecných obchodných podmienok obidvoma zmluvnými stranami, čím rozhodcovská doložka založená nebola. Štandardná rozhodcovská doložka má byť správne uvedená priamo v konkrétnej zmluve ako jej článok alebo ustanovenie.

Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť (a to ani sčasti) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnému vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohol v rámci exekúcie domáhať.

Odvolací súd z uvedených dôvodov námietky oprávneného uvedené v odvolaní považoval za neopodstatnené a zhodne so súdom prvého stupňa má za to, že predmetný exekučný titul je v rozpore so zákonom, nakoľko exekučný titul bol vydaný orgánom bez právomoci na jeho vydanie. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že povinným, ktorí boli v odvolacom konaní úspešní, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v tomto štádiu konania im žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.